

La por de l'altre (i II)

Assumir la "normalitat" i anorrear la diversitat és més fàcil que justificar i acceptar la diferència, ni que sigui de nosaltres mateixos. Jordi Petit, de la coordinadora gai-lesbiana, i la professora Fina Birulés continuen el "Debat".

Tenim por d'allò que és desconegut, diferent, però també d'allò que és difícil d'assumir, perquè suposa un enfrontament amb el grup. És molt més fàcil, més segur, de sentir-nos totalment identificats amb la resta. I per tant la conducta més còmoda és de sotmetre la diferència, amagar-la. Fins i tot a nosaltres mateixos.

El poder —econòmic, polític, religiós, social, cultural— fixa els patrons que regulen allò que anomenem sense qüestionar "normalitat", i tot i que aquests es van modificant a mesura que la societat evoluciona, mai aquests canvis —ni cap que no sigui estrictament propi de la natura— no s'han produït sense un alt cost humà. Tot el que avui tenim en el terreny social s'ha aconseguit després d'anys de lluites i de sacrificis personals. Encara podem veure les resistències que els integristes, com a representants d'una tradició

de privilegis, oposen als qui intenten de trencar-la.

Però a vegades, l'altre, el portem a dins. Reconèixer la diferència en nosaltres mateixos implica un camí més dur d'enfrontament a la "normalitat" establerta, —sempre dir "no" és més difícil que no pas acceptar, perquè demana una explicació, una definició—, però és l'únic camí per a aconseguir un trencament respectuós i igualitari. Jordi Petit, secretari general de la coordinadora gai-lesbiana, i un dels nostres convidats, ens explica quina ha estat la lluita menada pels gais i lesbianes a Catalunya per a aconseguir l'estatut de què avui gaudeixen. Fina Birulés, professora de filosofia a la Universitat de Barcelona, segueix aquell fil —subtil i no exclòs de perills—, de la feminitat com a part de l'alteritat, que ha anat construint el pensament modern. Continua, així, el debat.

Anna Papiol